

ἔργον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ εἰς ταύτην τὴν περι-
 ρασιν, παρὰ νὰ φύγῃ. Ὅθεν ἐννοήσας τὸν κίν-
 δυνον, ἔφυγε κρυφίως μεταμορφωμένος. Οἱ
 Μακεδόνες ἦσαν πολὺ βεβαρυμένοι ὑπὸ τοῦ Δη-
 μητρίου, διότι ἦτον πολυδάπανος μάλιςα καὶ τρυ-
 φηλός· ὅθεν ἐμίσησαν αὐτὸν τόσον. Διὰ τοῦτο ἔρ-
 μησαν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἔφυγεν αὐ-
 τός, καὶ ἄλλοι μὲν ἤρπαζον, ἄλλοι δὲ ἐμάχον-
 τὰ πρὸς ἀλλήλους, ὥςε συνέβη θόρυβος πολὺς.
 Ἐφθασεν ὅμως ὁ Πύρρος, καὶ καταπραΰνας αὐ-
 τοὺς, ἔλαβεν ὅλον τὸ στρατόπεδον ἄνευ μάχης.
 Οἱ δὲ Μακεδόνες ἐκήρυξεν αὐτὸν βασιλεῖα τῆς
 Μακεδονίας.

§. λα' Οὕτω λοιπὸν ἐκυρίευσεν ὁ Πύρρος
 τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐκηρύχθη βασιλεὺς αὐτῆς.
 Ἦλθεν ὅμως καὶ ὁ Λυσίμαχος μετ' ὀλίγον, καὶ
 ἐζήτηι μέρος καὶ αὐτός, κατὰ τὰ δίκαια τῆς
 συμμαχίας, λέγων, ὅτι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν
 ἐκοπίαζον ἐκ συμφώνου καὶ οἱ δύο. Ὁ δὲ Πύρ-
 ρου ἰξεύρων ὅτι δὲν εἶναι ἀσφαλῆς εἰς ξένου βα-
 σίλειαν, διότι οἱ Μακεδόνες ἔκλινον καὶ πρὸς
 τὸν Λυσίμαχον, ἔκρινε συμφερώτερον πρὸς τὸ
 παρὸν, νὰ εἶναι φίλος μὲ τὸν Λυσίμαχον· ὅθεν
 ἐμοίρασαν τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔλαβεν ὁ Λυ-

μαχος τὰ πρὸς τὴν Θράκην μέρη. Καὶ οὕτω τότε μὲν ἔμειναν φίλοι, καὶ κατέπαυσαν τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγου ἡ διαμοίρασις αὕτη καὶ γειτυνάσις ἔγινεν αἰτία νέας καὶ μεγάλης ἔχθρας καὶ διαφορᾶς, καὶ ἀρχὴ νέου πολέμου. Ἐπειδὴ, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἡσυχάσωσιν οἱ τοιοῦτοι γείτονες τῶν ὁποίων τὴν πλεονεξίαν θέν ἐμποδίζουσιν οὔτε διορίζουσι, μήτε τὸ πέλαγος, μήτε τὰ ὄρη, μήτε ἡ ἀκατοίκητος ἐρημία, μήτε τὰ σύνορα τῆς Ἑυρώπης καὶ Ἀσίας; Πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ μὴ εὕρωσιν αἰτίαν πολέμου οἱ τοιοῦτοι, ὅταν βλέπωσι καθ' ἑκάστην ὁ εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἄλλου, οἱ ὅποιοι εὕρισκουσιν αἰτίας καὶ στρατεύουσιν εἰς τόπους ἀγνώστους, ἔχοντες ἔμφυτον τὸν φθόνον καὶ τὴν ἐπιβουλήν; Ὅυτοι, λέγει, ἔχουσι δύο ὀνόματα, τὸν πόλεμον καὶ τὴν εἰρήνην, καὶ μεταχειρίζονται αὐτὰ ὡς νομίσματα, οὐχὶ πρὸς τὸ δίκαιον, ἀλλὰ κατὰ τὸ συμφέρον.

§. λα'. Ὅυτοι μὲν ἡσύχαζον τότε πρὸς τὸ παρόν. Ὁ δὲ Δημήτριος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ἄλλο στρατεύμα, καὶ ἠνέορθωσε πάλιν τὰ πράγματα αὐτοῦ. Ἐξουσίαζε δὲ τότε σχεδὸν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσεν ὁ

Κάσσανδρος ὡς εἶρηται. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μὴ ἐλπίζοντες νὰ ἀναρθῶθῃ πλέον ὁ Δημήτριος, ἀπεσάτησαν, ἀφ' οὗ ἤκουσαν τὴν πτώσιν αὐτοῦ. Ἦλθεν ὁμῶς ὕσερον μὲ εἰναμιν ἰκανὴν, καὶ ἐπολιόρησεν αὐτούς. Μαθὼν δὲ ὁ Πύρρος τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Δημητρίου, ἐσράτευσε εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγων μὲν, νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἕλληνας, ἔργῳ δὲ, νὰ ταπεινώσῃ τὸν Δημήτριον. Τότε ἐκόλεσαν αὐτὸν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς βοήθειαν, καὶ ἦλθε προθύμως. Ὁ Δημήτριος ὁμῶς ἔλυσε πρότερον τὴν πολιορκίαν τῶν Ἀθηναίων. Ἔδειξαν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι πολλὴν περιποίησιν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Πύρρον, ὥστε ἐζωγράρισαν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον ὕσερον εἰς εὐθύμησιν τῆς εὐεργεσίας, ὡς λέγει ὁ Πausanias. Ἀνέβη δὲ ὁ Πύρρος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ ἐθύσιάσεν εἰς τὴν Ἀθηναῖαν, ἔπειτα ἀφ' οὗ εἶδε τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐνομίαν τῆς πόλεως, εἶπε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι τὸν εὐαρεσεῖ πολὺ ἢ πρὸς αὐτὸν εὐνοια καὶ πίσις τοῦ δήμου, ὁμῶς ἂν ἔχῃσι γνῶσιν, νὰ μὴ δεχθῶσι πλέον εἰς τὸ ἐξῆς βασιλέα τινα εἰς τὴν πόλιν, μήτε νὰ ἀνοίξῃσι τὰς πύλας εἰς τοιοῦτον. Τότε συνεφώνησεν ὁ Πύρρος εἰρήνην μὲ τὸν Δη

μήτριον. Καὶ ὁ μὲν Δημήτριος μετ' ὀλίγου ἐπέ-
 ρασεν εἰς τὴν Ἀσίαν, μὲ σκοπὸν, νὰ κυριεύσῃ
 τοὺς τόπους τοῦ Λυσιμάχου, τὴν Καρίαν καὶ
 Λυδίαν. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Λυσίμαχος, κατέ-
 πεισε τὸν Πύρρον, νὰ πολεμῇ τὸς εἰς τὴν Θεσ-
 σαλίαν καὶ Ἑλλάδα πόλεις τοῦ Δημητρίου. Ὁ
 δὲ Πύρρος ἐπολέμει προθύμως, θέλων νὰ ἔχῃ
 εἰς ἀσχολίαν τοὺς Μακεδόνας.

§. λβ'. Ἀυτὴ τοίνυν ἡ ἀνάγκη τοῦ Λυσι-
 μάχου ἐφύλαξεν ἕως τότε τὴν μεταξὺ αὐτῶν εἰ-
 ρήνην. Ἀφ' οὗ δὲ ἐνικήθη ὁ Δημήτριος εἰς τὴν
 Συρίαν, καὶ ἠλευθερώθη ὁ Λυσίμαχος ἐκ τοῦ
 φόβου ἐκείνου, ἔτρεψε τὰ ὄπλα αὐτοῦ πρῶτον,
 πρὸς τὸν πλησιέστερον γείτονα, φίλου, σύμμα-
 χου καὶ χρήσιμου εἰς τὴν ὑπαρξιν, καὶ διατήρη-
 σιν, αὐξήσιν τοῦ βασιλείου αὐτοῦ γενόμενον. Τό-
 τε λοιπὸν, ὅτε διέτριβεν ὁ Πύρρος εἰς τὴν Ἔδεσσαν
 ἀμέριμνος, ὤρμησεν ὁ Λυσίμαχος, καὶ ἔφθασε
 τὰς ἀμάξας, αἱ ὅποια ἔφερον τὰς τροφὰς εἰς
 τὴν Ἔδεσσαν, διὰ τὸ ζράτευμα τοῦ Πύρρου.
 Οἱ δὲ ζρατιῶται οἱ φύλακες αὐτῶν ἦσαν ὀλίγοι
 ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ Λυσιμάχου. ὅθεν ἀν-
 τιστάθησαν μὲν, ἀλλ' ἐνικήθησαν, καὶ ἔλαβεν ὁ
 Λυσίμαχος τὰς τροφὰς, ὥς συνέβη ἔλλειψις

εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πύρρου. Μεταξὺ δὲ ταύτης τῆς δυσυχίας, ἔγραψεν ὁ Λυσιμάχος πρὸς τοὺς Μακεδόνας, καὶ ὠνείδιζεν αὐτοὺς, ὅτι δὲν θέλουσι βασιλεῖς τοὺς φίλους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἐδέχθησαν τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι ἦσαν πρότερον ὑποκείμενοι τῶν Μακεδόνων βασιλέων. Ἀκούοντες οὖν αὐτὰ οἱ Μακεδόνες ἐπέειθοντο, ὥστε συνέβησαν τὰ αὐτὰ, ἅπερ συνέβησαν καὶ κατὰ Δημητρίου. Ὅθεν ὁ Πύρρος φοβηθεὶς, ἔλαβε τοὺς Ἡπειρώτας, καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἡπειρον. Καὶ οὕτως ἔγινεν αὐτὸς διδάσκαλος τοῦ Λυσιμάχου· ἐπειδὴ καθὼς διέφθειρεν αὐτὸς τοὺς Μακεδόνας πρότερον κατὰ Δημητρίου, οὕτω διέφθειρεν αὐτοὺς καὶ ὁ Λυσιμάχος κατ' αὐτοῦ.

§. λβ'. Τότε εἶχεν ἱκανοὺς τόπους ὁ Πύρρος, καὶ εἰδύνατο νὰ ζήσῃ μὲ ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν, βασιλεύων τοὺς Ἡπειρώτας, τοὺς νομίμους αὐτοῦ ὑπηκόους. Ὅμως οἱ τοιοῦτοι φιλόδοξοι δὲν ὑποφέρουσι τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀπραγμοσύνην, ὅταν ἔχωσι μάλισα καὶ τοὺς τροπούς, ἀλλὰ τότε μόνον εὐχαριστοῦνται, ὅταν προξενῶσι ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν εἰς ἄλλους, ἢ ὅταν ταραττωνται καὶ συγχίζωνται αὐτοὶ ὑπ'

ἄλλων. Ταῦτα νομιζουσιν ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν οἱ τοιοῦτοι. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πύρρος δὲν εἰ δυνατόν νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν Ἠπειρου περιωρισμένος. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπελπίσθη ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἤρξατο νὰ βλέπῃ πέραν τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης πρὸς τὴν Ἰταλίαν, ὡς καὶ ὁ προκατοχὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος. Συνέπεσε δὲ καὶ τότε σκεδὸν ἡ αὐτὴ πρόφασις, ἣτις ἐκάλεσε καὶ αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς καὶ τὸν Ἀλέξανδρον.

§. λγ'. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐπολέμουν οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Ταραντίνους, καὶ ἐσενοχώρησαν αὐτοὺς πολὺ. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι μὴ θυνάμενοι καὶ ὑποφέρωσι πλέον τὸν πόλεμον, μήτε νὰ διατάξωσι τὰ πράγματα εἰς εἰρήνην καὶ συμβιβασμὸν, διὰ τὴν ἀσυμφωνίαν καὶ κακίαν τῶν δημαγωγῶν, ἐβουλεύοντο νὰ καλέσωσι τὸν Πύρρον σύμμαχον, ὁ ἑποῖτος δὲν εἶχεν ἄλλον πόλεμον, τότε, καὶ νὰ κάμωσιν αὐτὸν ἡγεμόνα καὶ στρατηγόν, ἰξεύροντες, ὅτι ἦτον ὁ ἐμπειρότατος τότε στρατηγός. Τινὲς δὲ, καὶ μάλιστα οἱ γερουτότεροι καὶ φρονιμώτεροι δὲν ἐδέχοντο τὴν γνώμην ταύτην, φοβούμενοι τὸν Πύρρον, μήπως καταλύσῃ τὴν δημοκρατίαν αὐτῶν, καὶ ἐξουσιάσῃ αὐτοὺς ἐκείνος. Ὑπερίσχυσαν ὅμως

οἱ ἄλλοι, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπικυρώσωσι τὴν γυνώμην. Ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, ὅτε ἔμελλε νὰ ἐπικυρωθῇ τὸ δόγμα, καὶ ἔγενε συνέλευσις ἐπὶ τούτῳ, εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν Μέτων καλούμενος, λαμβάνει λαμπάδα εἰς τὰς χεῖρας, ἓνα παλαιὸν σέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν συνέλευσιν, ἔχων καὶ μίαν αὐλητρίδα προπορευομένην καὶ αὐλοῦσαν. Ἄυτὸς δὲ ἠκολούθη τραγωδιῶν καὶ κωμῶζων ὡς μεθυσμένος δηλαδὴ. Ὁ δὲ ὄχλος, ὅς τις ἦτον συναγμένος ἐκεῖ, νὰ θεωρήσῃ ἐκείνους τὰς κρισίμους ὑποθέσεις, ἀφ' οὗ τὸν εἶδον εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἀφῆκαν τὰς κοινὰς καὶ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ ἔκροζον αὐτὸν γελῶντες καὶ χειροκροτοῦντες, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν μέσην αὐτῶν, νὰ τραγωδήσῃ ὁμοίως ἔλεγον καὶ τὴν αὐλητρίδα νὰ αὐλήσῃ. Ἦλθον λοιπὸν εἰς τὴν μέσην, καὶ ἡ συνέλευσις ἐσιώπησε, νὰ ἀκούσῃ τὸν αὐλὸν καὶ τὸ ᾄσμα. Ἐκείνος ὁμως ἀντὶ νὰ ψάλῃ, εἶπε μεγαλοφώνως τὰ ἐξῆς. "Ἄνδρες Ταραντῖνοι, καλὰ κάμνετε καὶ δὲν ἐμποδίζητε τινα, ἂν θέλῃ νὰ κωμάζῃ, ἕως ὅτου ἔχομεν τὴν ἐλευθερίαν· ὅν ὁμως ἔχετε γυνῶσιν, κωμάζητε καὶ ἐσεῖς, πρὶν ἔλθῃ ὁ Πύρρος εἰς τὴν πόλιν μας, διότι

ὑσερον, ἀφ' οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος, θέλομεν μεταβά-
 λη καὶ τὸν βίον καὶ τὴν δίαιταν. Ταῦτα εἶπεν
 ὁ Μέτων, τὰ ὅποια ἐτάραξαν πολλοὺς, ὡς
 ἔγινε σύγχυσις εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ ἄλλοι ὁμῶς
 ἐροβοῦντο περισσότερο τοὺς Ῥωμαίους παρὰ
 τὸν Πύρρον, διότι ἔβλεπον τὸν σκοπὸν ἐκείνου,
 καὶ τὴν ἐαυτῶν ἀδυναμίαν· τέλος δὲ ὑπερίσχυ-
 σαν οὗτοι, καὶ διώξαντες τὸν Μέτωνα ἐκεῖθεν,
 ἐπέκυρῶσαν τὸ δόγμα.

§. λδ'. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπεκυρώθη ἡ γνώμη αὐ-
 τη, ἔπεμψαν πρέσβεις καὶ δῶρα πολλὰ εἰς τὴν
 Ἑπειρον πρὸς τὸν Πύρρον, καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλ-
 λοι Ἰταλιῶται οἱ γείτονες καὶ σύμαχοι αὐτῶν·
 οἱ Μεσάπιοι, Λευκανοὶ καὶ Σαυνίται. Ἐλθόντες
 δὲ ἐκεῖ, ἔλεγον, ὅτι θέλουσιν αὐτὸν μόνου στρα-
 τηγόν, διὰ τὴν στρατιωτικὴν φρόνησιν καὶ ἐμπει-
 ρίαν, καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ φήμην· στρατεύ-
 ματα δὲ ἔχουσιν αὐτοὶ πολλὰ εἴκοσι χιλιάδας ἰπ-
 πεῖς, καὶ τριακοσίας πενήντα χιλιάδας πεζοὺς.
 Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες ὁ Πύρρος καὶ οἱ Ἑπειρῶ-
 ται, ὥρμησαν μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐτοιμά-
 ζωσι τὴν ἐκστρατείαν, χωρὶς νὰ ἀμφισβύλλωσι παν-
 τελῶς εἰς τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ ἐπιχειρήματος.

§. λε'. Ὁ Πύρρος εἶχε ἓνα σύμβουλον Θετ-

ταλόν Κινέαν ὀνομαζόμενον, πεπαιδευμένον καὶ
 φρόνιμον, καὶ εἰς τὸ λέγειν δεινότατον, ὅς τις
 ἐ χρημάτισε μαθητὴς τοῦ Δημοσθένους, καὶ σχε-
 δὸν εἶχε τὰ προτερήματα ἐκείνου· ἐπειδὴ ἦτον
 ὁ δεινόςτατος ῥήτωρ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ μι-
 μητὴς ἄριστος τοῦ Δημοσθένους, ὥς οἱ ἀκούοντες
 αὐτοῦ δημηγοροῦντα, ἐνόμιζον, ὅτι βλέπouσι τὴν
 εἰκόνα τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἀκούουσι τὴν δεινό-
 τητα καὶ δύναμιν ἐκείνου. Τοῦτον μεταχειριζόμε-
 νος ὁ Πύρρος σύμβουλον καὶ πρέσβυν, καὶ πέμ-
 πων αὐτὸν εἰς τὰς πόλεις, κατώρθωνε τὸν σκο-
 πὸν αὐτοῦ· ὅθεν ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πύρρος, ὅτι ὑ-
 πέταξε πλείους πόλεις μὲ τούς λόγους τοῦ
 Κινέου, παρά μὲ τὰ ὄπλα. Διὰ τοῦτο εἶχεν αὐ-
 τὸν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν καὶ τιμὴν. Οὗτος λοι-
 πὸν, βλέπων τὴν προθυμίαν τοῦ Πύρρου, καὶ τὴν
 ἐτοιμασίαν διὰ τὴν ἐκστρατείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν,
 παρετήρησε καὶ ἤυρεν ἀρμόδιον καιρὸν, ὅτε ἐ-
 σχόλαζεν ὁ Πύρρος, ἔπειτα εἶπε πρὸς αὐτὸν ταῦ-
 τα. Ἀκούομεν, ὦ Πύρρε, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι εἶναι
 πολεμισαί, ἐξουσιάζουσι καὶ πολλὰ πολεμικὰ ἔ-
 θνη· ἂν ὁμως δώσῃ ὁ θεὸς καὶ τοὺς νικήσω-
 μεν εἰς τί θέλει μᾶς ὠφελήσῃ ἢ νίκη ἐκείνη; Ὁ
 δὲ Πύρρος εἶπεν· ὦ Κινέα, ἐρωτᾷς διὰ πρᾶγμα

φανερὸν καὶ φαινόμενον. Καὶ ποία πόλις, ἢ ποίου
 ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν βαρβάρων δύναται
 νὰ μᾶς ἀντισταθῇ, ἀφ' οὗ νικίσωμεν τοὺς Ῥω-
 μαίους; Εὐθύς ἐξουσιάζομεν μετὰ ταῦτα ὅλην τὴν
 Ἰταλίαν, τῆς ὁποίας τὸ μέγεθος, ἡ δύναμις καὶ
 ἀρετὴ τῆς χώρας εἶναι πασίδηλα· καὶ ἴσως ἄλ-
 λοιτινὲς δὲν γνωρίζουσιν αὐτὰ, οὐχὶ ὅμως καὶ σύ-
 λλ'.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κινέας, ἐσιώπη-
 σεν ὀλίγον, ἔπειτα εἶπε. Λοιπὸν, ἀφ' οὗ κυ-
 ριεύσωμεν τὴν Ἰταλίαν, ὦ βασιλεῦ, ὕστερον τί
 πρέπει νὰ κάμωμεν; Ὁ δὲ Πύρρος, μὴ γινώσκων
 εἰς τί ἀποβλέπει, καὶ ποῦ μέλλει νὰ καταστήσῃ
 ἡ ὁμιλία αὐτοῦ, εἶπεν. Ἐχομεν πλησίον τὴν Σι-
 κελίαν, ἡ ὁποία εἶναι νῆσος μαγάλη, εὐδαίμων
 καὶ πολυάνθρωπος, καὶ ἀπλώνει τὰς χεῖρας καὶ μᾶς
 κράζει, καὶ εἶναι εὐκόλου νὰ τὴν κυριεύσωμεν·
 ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Ἀ-
 γαθοκλῆς, καταταράττει αὐτήν, ὡς Κινέα, ἡ ἀ-
 ναρχία, τὰ σχίσματα καὶ οἱ δημαγωγοί. Καλὰ
 λέγεις, εἶπεν ὁ Κινέας, ἀλλ' ἀφ' οὗ κυριεύσω-
 μεν καὶ τὴν Σικελίαν τελειώνει ἡ ἐκστρατεία μας;
 Οὐχὶ, εἶπεν ὁ Πύρρος. ἀλλ' ὕστερον ἢμποροῦ-
 μεν νὰ κυριεύσωμεν μεγαλητέρους καὶ μακρινω-
 τέρους τόπους, ἂν μᾶς βοηθήσῃ ὁ θεός. Διὰ τὸ

να ἀφήσωμεν τὴν Λιβύαν καὶ Καρχηδόνα, ὅταν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰς κυριεύσωμεν; Δὲν ἰξεύρεις, ὅτι ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐπέρασσε μὲ ὀλίγα πλοῖα, ὅταν ἔφυγε κρυφίως ἐκ τῶν Σαρακουσῶν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κυριεύσῃ τὴν Καρχηδόνα; Ἀφ' οὗ δὲ κυριεύσωμεν καὶ ταῦτα τὰ μέρη, ἢμποροῦν νὰ μᾶς ἀντισταθοῦν ὕστερον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς καταφρουοῦν τῶρα; Ὁχι, εἶπεν ὁ Κινέας, ἐπειδὴ ὅταν ἔχωμεν τοιαύτην δύναμιν, ἢμποροῦμεν νὰ λάβωμεν πάλιν τὴν Μακεδονίαν, καὶ νὰ ἐξουσιάσωμεν καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ὕστερον, ὅταν ἔχωμεν τοσοῦτους τόπους καὶ τοσαύτην δύναμιν τί πρέπει νὰ κόμωμεν; Ὁ δὲ Πύρρος ἀκούσας καὶ ταῦτα, ἐγέλασεν, ἔπειτα εἶπε. Τότε, φίλε, ἡσυχάζομεν, ἀναπαυόμεθα, τρώγομεν καὶ πίνομεν καθ' ἑκάστην, φιλολογοῦντες, καὶ εὐφραινόμενοι.

§. λζ'. Ὁ σκοπὸς τοῦ Κινέου ἤτον, νὰ καταφέρῃ ἐδῶ τὴν ὁμιλίαν. Ὄθεν ἀκούσας καὶ ταῦτα, εἶπε· λοιπὸν ὁ σκοπὸς εἶναι, ἵνα ἡσυχάζωμεν ὕστερον, καὶ νὰ ἐφραινώμεθα. Ἀλλ' εἰὼν θέλωμεν ἡσυχίαν καὶ εὐφροσύνην, ποῖος μᾶς ἐμποδίζει; Ποῖος μᾶς ἀναγκάζει νὰ μὴ ἔχωμεν ταῦτα τὰ περισπούδασα καλὰ; ἢ τί μᾶς λείπει

εἰς ἀπόλαυσιν τούτων; Δὲν εἶναι φρονιμώτερον, νὰ ἡσυχάσωμεν τῶρα, καὶ νὰ ἀπολαμβάνωμεν χωρὶς κόπους, κινδύνους καὶ κακοπαθείας ταῦτα τὰ ὑπάρχοντα καλὰ, παρὰ νὰ ἀφήσωμεν τὴν παρῶσαν ἡσυχίαν, ἔπειτα νὰ ἀγωνιζώμεθα νὰ τὴν φθάσωμεν μὲ τῶσος κόπους, κινδύνους, αἱματοχυσίας, καὶ ἄλλα τοσαῦτα κακὰ, προξενοῦντες ἐνίοτε ἡμεῖς κακὰ καὶ δυσυχίας εἰς ἄλλους, καὶ ἐνίοτε ἄλλοι εἰς ἡμᾶς; Οὗτοι οἱ λόγοι ἐλύπησαν μὲν τὸν Πύρρον, ἐπειδὴ ἐνόησε πᾶσιν ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν ἀφῆκε, δὲν μετέβαλον ὅμως τὴν γνώμην αὐτοῦ, διότι δὲν ἐδύνατο νὰ ἀφίση τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε διὰ πράγματα ἐπειθυμητὰ. Ὁθεν παρεσκευάζε τὴν ἐκστρατείαν, καὶ τὸν ζόλον. Ὁ ζόλος οὗτος ἦτον λαμπρὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ μόλις ἢ βασιλικὴ τριήρης, ὡς λέγει ὁ Πολύβιος (α), ἦτον ἑπτήρης οἶον μὲ ἑπτὰ ἀράδας κωπία, λαμπρὰ ἔμεγιστη.

§. λη'. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡτοιμάσθη ὁ ζόλος, ἐπεμψε πρῶτον τὸν Κινέαν εἰς τοὺς Ταραντίνους μὲ τρεῖς χιλιάδας στρατιώτας· ἔπειτα ἐπεμψαν οἱ Ταραντῖνοι εἰς τὴν Ἡπειρον διάφορα πλοῖα, ἑπτα-

---

(α) Α'. ς'. κγ'.

γωγὰ, κατάφρακτα ἔμπορημεῖα, εἰς τὰ ὅποια ἔβα-
 λε τὸ σράτευμα ὁ Πύρρος, νὰ περάσῃ εἰς τὴν Ἰτα-
 λίαν. Ὅλον τὸ σράτευμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἰσηλ-
 θεν εἰς τὰ πλοῖα, ἦτον εἴκοσι χιλιάδες πεζόν,
 τρεῖς χιλιάδες ἵππικόν, δύο χιλιάδες τοξόται,
 πεντακόσιοι σφενδονήται, καὶ εἴκοσιν ἑλέφαντες.
 Ἄρ' οὐ ἔγινε καὶ τοῦτο, ἔπλευσεν ὄσκιλος, τὸν
 281 χρόνον πρὸ Χριστοῦ, καὶ διέβαινε τὴν Ἰό-
 νικην θάλασσαν. Ἄλλ' ὅτε ἦλθε κατὰ τὴν μέσην
 τοῦ κόλπου, ἐξερράγη ἐξαίφνης ἄνεμος βορέας
 σφοδρότατος, καὶ κατεσκόρπισεν ὅλον τὸν σό-
 λον. Μερικὰ πλοῖα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ φθάσωσι
 τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐξέπεσον εἰς τὸ Λιβυκὸν καὶ
 Σικελικὸν πέλαγος· τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα δὲν ἐδυ-
 νήθησαν νὰ περάσωσι τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἰαπυ-
 γίας, τὰ ἔρριπτεν ἡ θάλασσα τὴν νύκτα εἰς τό-
 πους πετρώδης, καὶ σκοπέλους, καὶ τὰ συνέ-
 τριβε. Μεταξὺ τούτων ἦτον καὶ τὸ βασιλικὸν
 πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ὁ Πύρρος. Ἐπειδὴ
 δὲ ἦσαν εἰς αὐτὸ οἱ ἐμπειρότεροι καὶ προθυμώ-
 τεροι ναῦται καὶ κυβερνήται, ἀντεπάλευσαν με-
 τὸν ἄνεμον καὶ μετὰ τὰ κύματα παραδόξως, καὶ ἐ-
 πλησίαζον πρὸς τὴν γῆν, μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ
 ταλαιπωρίας, ἕως ὅτου εἶχον πλάγιον τὸν ἄνε-

μον καὶ τὰ κύματα. Ἰσπερ οὐκ ἔπερασαν τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἰαπυγίας, ἀπήντησαν ἐναντίου καὶ ἀντίπρωρον τοῦ ἀνέμου καὶ τὰ κύματα, καὶ δὲν ἦτον πλέον δυνατόν νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν τοιαύτην ἀκράτητον βίαν καὶ ὄρμην. Ὅθεν τότε ἔφθασαν εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ εἰς τὴν μεγίστην ἀπελπισίαν· ἐπειδὴ ἂν ἐδίαζον τὸ πλοῖον ἐναντίον τοῦ τοιούτου κλύδωνος, ἦτον κίνδυνος, νὰ ἀνατραπῆ, ἢ νὰ διαρραγῆ. Ἄν πάλιν ἄφησαν αὐτὸ εἰς τὴν ὄρμην τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων, νὰ τὸ καταφέρῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄγριον πέλαγος, ἔβλεπον καὶ ἐκεῖ τὸν θάνατον ἐπ' ὄφθαλμῶν· διότι ἂν ἀπέφευγον τὸν κίνδυνον τοῦ πελάγους κατὰ τινὰ παράδοξον τύχην, ἔπρεπε νὰ πέσωσιν εἰς ἄκραν τινὰ πετρώδη τὴν νύκτα εἰς τὸ σκότος.

§. λθ'. Εἰς τοιαύτην ἀνάγκην ἄρα κατήντησεν ὁ Πύρρος, ὡς εἰς τὴν ἀμηχανίαν. Μίαν ἀμυδρὰν ἐλπίδα μόνον ἔβλεπε, νὰ ἀφήσῃ τὸ πλοῖον, πρὶν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅθεν ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐθύς δὲ ἐπήδησαν καὶ οἱ φίλοι καὶ δορυφόροι αὐτοῦ, μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν καὶ προθυμίαν, νὰ τὸν βοη-

θήσωσιν. Ἀλλὰ ἡ παραχῆ τῶν κυμάτων, καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐματαιώσαν τὴν προθυμίαν τῶν φίλων. Ὅθεν ἐκυματίζετο ὁ Πύρρος ἕως ὅπου ἔγινεν ἡμέρα, καὶ ἔπαυσεν ὀλίγον καὶ ὁ ἀνέμος, καὶ τότε ἐξέπεσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Μεσσαπίων. Ὁ τοσοῦτος κίνδυνος καὶ ἡ τοσαύτη κακοπάθεια, ἠδυνάτισαν πολὺ τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ τόλμη καὶ τὸ γυναιῖον φρόνημα τῆς ψυχῆς, ἠναυτιοῦντο εἰς τὴν δυσυχίαν, καὶ ἐφρότισε πῶς νὰ διορθώσῃ τὸ πρῶγμα, καὶ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ζημίαν. Ἐδραμον δὲ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ οἱ Μεσσαπίοι, καὶ ἐν τούτοις ἐσώθησαν καὶ τινα πλοῖα αὐτοῦ, καὶ ἦλθον, εἰς τὰ ὅποια εὐρέθησαν ὡς δύο χιλιάδες πεζοὶ στρατιῶται, ὀλίγοι τινὲς ἵππεῖς, καὶ δύο ἑλέφαντες. Ταύτην τὴν δύναμιν ἔλαβεν ὁ Πύρρος, καὶ ἦρχετο εἰς τὰ Τάραντα. Ἀκούσας δὲ ὁ Κινέας τὰ συμβάντα, ἐξήλθεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ μὲ τοὺς ἐκεῖ εὕρισκομένους στρατιώτας. Οἱ Ταραντῖνοι ἦσαν τόσον ἠναγκασμένοι πρότερον, ὥστε ἐδέχθησαν σχεδὸν οἱ πλείους τὴν γνώμην, νὰ συμφωνήσωσιν εἰρήνην μὲ τοὺς Ῥωμαίους. Πρῶτος δὲ τῆς γνώμης ταύτης ἦτον ὁ στρατηγὸς αὐτῶν Ἅγρις. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἦλθεν ὁ Κινέας, διεσκέδασε τὴν γνώμην ταύτην, ἔδωκεν

καὶ τὴν στρατηγίαν εἰς ἄλλον. Καὶ οὕτως ἀπέδωξαν τοὺς Ῥωμαίους (α).

δ. μ'. Μὲ τοιαύτην κατάρασιν καὶ εἰς τοιαύτην περίρασιν ἔφερεν ἡ τύχη τὸν Πύρρον εἰς τὰς Τάραντα, νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ῥωμαίους εἰς ξένου τόπου, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς διχογνώμονας Ταραντίνους. Ὄθεν ἔδειξε τότε ταπεινώσυνην καὶ πραότητα πρὸς τοὺς Ταραντίνους, μεταχειριζόμενος αὐτοὺς κατὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν, ἕως νὰ συναχθῇ ἡ δύναμις αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲν ἐφθάσῃ ὁ στόλος, ἀλλ' ἐσκορπίσθησαν τὰ πλοῖα, εἰς διαφόρους τόπους ἕ, λιμένας, ἕ, κατ' ὀλίγον συνηθροίσθησαν πάλιν. Ἐν τούτοις ὅμως παρετήρει τὰ ἔθνη τῶν Ταραντίνων, καὶ τὸ πολίτευμα τὸ δημοκρατικὸν καὶ ἐλεύθερον. Ἐπειδὴ ἐνόμιζον, ὅτι πρέπει νὰ πολεμῇ αὐτοὺς μετὰ τοὺς Ἑπειρώτας νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ, καὶ ἐκεῖνοι νὰ διατρίβωσιν εἰς συναναστροφὰς, εἰς τὰ λουτρά, εἰς τὰ γυμνάσια, θεάματα, καὶ περιπάτους, καὶ ἐκεῖ νὰ ὁμιλοῦν περὶ πολέμου, νὰ κρίνωσι τοὺς στρατηγούς, νὰ ἐπαινοῦν, νὰ κατηγοροῦν, καὶ νὰ φιλονικοῦν. Ταῦτα λοιπὸν παρατηρήσας, καὶ σοχαζόμενος, ὅτι ὁ ἐλεύθερος

(α) Ρ'ολλίγ. Ἱστορ. Ῥωμ. τόμ. γ'. 401.

καὶ ἀχαλίνωτος ὄχλος δὲν εἶναι εὐθετος μῆτε ἄλλους νὰ φυλάξῃ, μῆτε τὸν ἑαυτόν του, ἂν δὲν ἀναγκασθῇ, ἀπέκλεισε τὰ γυμνάσια, τοὺς περιπάτους καὶ τὰς λοιπὰς διατριβὰς, ἐμπόδισε τοὺς πότους καὶ τὰς ἀνωφελεῖς συναναστροφάς, καὶ παρεκίνησε αὐτοὺς, νὰ λάβωσι τὰ ὄπλα. Τοῦτο ὅμως ἐγένεον, ὅταν ἐσυνάχθη ἡ περισσοτέρα δύναμις αὐτοῦ. Ἐπειτα ἐσρατολόγει αὐστηρῶς, καὶ ἀκριβῶς, ὥστε ἔφυγον πολλοὶ ἐκ τῆς πόλεως· ἐπειδὴ εἰς τὰς δημοκρατικὰς διοικήσεις εἶναι συνειθισμένοι, νὰ ζῆ ὅπως θέλει ἕκαστος, καὶ νὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει, καὶ ὁπόταν θέλῃ. Καὶ ὅταν ἐμποδισθῇ αὕτη ἡ ἐλευθερία, τὸ πρᾶγμα φαίνεται εἰς αὐτοὺς δουλεία καὶ τυραννία. Ἄλλοι πάλιν ὑβρίζον καὶ ἐβλασφήμουν τρώγοντες καὶ πίνοντες εἰς τὰ καπηλεῖα. Τότε Ἐυρέθησαν δύο νέοι, πίνοντες τὴν νύκτα καὶ αἰσχρολογοῦντες κατὰ Πύρρου, καὶ τὸ πρῶτον ἐκάλεσεν αὐτοὺς ὁ Πύρρος εἰς ἐξέτασιν, ἂν εἶπον τοιαῦτα αἰσχρὰ κατ' αὐτοῦ. Μάλισα, εἶπον, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἂν εἶχομεν περισσότερον οἶνον, ἔπρεπε νὰ ἀκούσης καὶ ἄλλα πλείονα. Ἄυτη ἡ ἀσεΐα καὶ προσφυγεῖς ἀπόκρισις ἔσωσεν αὐτούς. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν καὶ προθυμίαν ἦσαν οἱ Ταραντῖνοι.

δ. μα'. Ἐν τούτοις δὲ ἔμαθεν, ὅτι ὁ Λαιδίνος Ἰπάτος τότε καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, ἐσράτευε κατ' αὐτοῦ μετὰ δύναμιν μεγάλην, καὶ σχεδὸν εἰσέβαλεν εἰς τὴν Λευκανίαν, καὶ ἐληλάτεε τὴν χώραν. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦτον ἔτι ἠτοιμασμένος, διότι τὰ στρατεύματα τῶν συμμάχων δὲν ἦλθον, καὶ ἔπρεπε νὰ προσμένῃ ἐξ ἀνάγκης. Δὲν ἔκρινεν ὅμως συμφέρον, νὰ ἀφήσῃ τὸν ἐχθρὸν νὰ ἔλθῃ πλησιέστερον, νὰ ἀφανίζῃ τὴν χώραν, καὶ νὰ ψυχραίνῃ τοὺς συμμάχους, ἀρπάζων καὶ λεηλατῶν τοὺς τόπους αὐτῶν. Ὄθεν ἔπεμψε κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἂν θέλωσι νὰ συμβιβασθοῦν μετὰ τοὺς Ἰταλιώτας, νὰ μὴ πολεμήσωσιν, ἀλλὰ νὰ διορίσωσιν αὐτὸν κριτὴν τῆς διαφορᾶς. Καὶ ἐν τούτοις ἐσράτευσε καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν παρευρεθεῖσαν δύναμιν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεκρίθη ὁ Λαιδίνος, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι οὔτε κριτὴν δέχονται αὐτὸν, οὔτε ὡς ἐχθρὸν τὸν φοβοῦνται, ἦλθε καὶ ἐστρατοπέδευσε εἰς τὴν μεταξύ Ἡρακλείας καὶ Πανδοσίας πεδιάδα. Ἐμαθε δὲ, ὅτι ἦλθε καὶ ὁ Λαιδίνος, καὶ ἐστρατοπέδευσε πλησίον, πέραν τοῦ Σίριος ποταμοῦ.

δ. ρβ'. Τότε ὁ Πύρρος θέλων νὰ κατασκο-

L

πεύση τὸ στρατόπεδον τῶν Ῥωμαίων, ἦλθεν Ἐ-
 φειπος πλητίου τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐθεώρησεν αὐ-
 τό. Ἰδὼν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ στρατοπέδου, τὴν
 τάξιν τῶν φυλακῶν, καὶ πᾶσαν τὴν εὐκοσμίαν,
 ἐθαύμασεν· ὅθεν εἶπε πρὸς τὸν πλησιέστερον φί-
 λου αὐτοῦ, ὃ ὁποῖος ὠνομάζετο Μεγακλῆς· ἡ
 μὲν τάξις αὕτη, ὧς Μεγάκλεις, τῶν βαρβάρων
 τούτων, βλέπομεν ὅτι δέν εἶναι βάρβαρος· τὰ
 λοιπὰ ὅμως ὕστερον θέλομεν τὰ δοκιμάσει. Ἐκ-
 τοτε ἄρχισε νὰ φροντίζῃ διὰ τὸ μέλλον, καὶ
 ἐπεφάσισε νὰ μὴ συγκροτήσῃ μάχην, πρὶν ἔλθω-
 σιν οἱ σύμμαχοι αὐτοῦ, ἀλλ' ἔβαλε μόνον φυ-
 λακὴν εἰς τὸν ποταμὸν, νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς Ῥω-
 μαίους, ἂν θελήσουν νὰ περάσωσι πρότερον.
 Ἄλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἤθελον ἐξεναντίας, νὰ ἐπιπέ-
 σωσιν εἰς αὐτὸν τότε, ὅτε ἦτον ἀδύνατος, πρὶν
 ἔλθωσιν οἱ σύμμαχοι αὐτοῦ. Ὅθεν ἐδίασαν τὴν
 διάβασιν τοῦ ποταμοῦ, διαβαίνουτες εἰς πολλὰ
 μέρη, ὥστε οἱ φύλακες τοῦ Πύρρου ἐκινδύνευσαν
 νὰ κυκλωθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνεχώρησαν.

§. μγ'. Ἀκούσας δὲ ὁ Πύρρος, ὅτι ἔφυγον
 οἱ φύλακες, καὶ οἱ ἐχθροὶ διαβαίνουσιν ἀφόβως
 τὸν ποταμὸν, παρήγγειλεν εἰς τοὺς στρατηγοὺς
 τοῦ πεζοῦ στρατεύματος, νὰ παρατάξωσι, τὸ στρα-